

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20195/2022
06.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Игор Прокоповић, адвокат из ..., против тужене „Електромрежа Србије“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Јелена Заов Митровић, адвокат из ..., ради утврђења права стварне службености и накнаде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 2053/22 од 30.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 2053/22 од 30.06.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж 2053/22 од 30.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3440/17 од 24.01.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено постојање права стварне службености на послужном добру у власништву тужиле, непокретности кп. бр. ... уписане у ЛН бр. ... КО ... у корист туженог, као власника повласног добра у површини од 2.103,00 м², у мерама и границама наведеним у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име накнаде за конституисану стварну службеност исплати износ од 47.317,50 динара, са законском затезном каматом од 24.01.2022. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 126.272,70 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж 2053/22 од 30.06.2022. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбачена тужба

ради утврђења постојања права стварне службености. Ставом другим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђено решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 46.900,00 динара.

Против правоснажног решења донетог у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је конституисање стварне службености због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад катастарске парцеле у власништву тужиле и исплата накнаде тужиле на основу одредби Закона о основама својинскоправних односа. Правноснажним решењем тужба за утврђење права стварне службености је одбачена као недозвољена у смислу члана 194. ЗПП, јер тужила нема правни интерес за утврђење права стварне службености у корист туженог, као власника повласног добра. Примена института изузетне дозвољености ревизије је резервисана за питања из домена примене материјалног права. Зато је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Овде то није учињено, већ се у ревизији указује на питања процесног права у поступку оцене о дозвољености тужбе, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.10.2017. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 10.000,00 динара. Поднеском од 27.10.2021. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 47.317,50 динара. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,5794 динара, па вредност предмета представља динарску противвредност износа 402,43 евра.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На оцену дозвољености ревизије у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП није од утицаја то што је другостепени суд ставом првим изреке укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу у делу којим је тражено утврђење права стварне службености, имајући у виду да том одлуком другостепени суд није одлучио о захтевима странака, па нема места примени посебних одредби о дозвољености ревизије.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена и против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП донео одлуку као у ставу другом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**